

[Holstein.]

Jeg har før sagt, og jeg gentager, at det vilde være et sørgeligt, degenerativt historisk Tegn, hvis det for det danske Folk, som i Privatlivet altid finder det rimeligt og naturligt, at det enkelte Individ værner sig og sine, sit Hjem og sin Jord og sin Arne, hvis det for det samme Folk skulde staa som en Taabelighed, som uforstandigt, som ikke alvorligt, som skadeligt, som unøgeternt at forsvare det fælles Hjem, den fælles fædrene Jord og den fælles Arne i Farens Stund overfor Vold og Injurier udefra. Et Folk, som ikke vil det, som ikke finder det Nyttens værd at sætte Livet ind i paakommende Tilfælde for sine højeste Statsinteresser, det er en Samling Mennesker, en Menneskemasse, en Menneskehob, men det er ingen Nation.

Nu kan den højtærede Udenrigsminister gerne sige, at det er os, der ikke er nøgterne, men der er, som sagt, mange nøgterne Politikere ude i Verden, som bedømmer det helt anderledes, som vil mene, at det er de nuværende højtærede ansvarlige danske Politikere, som er berusede af den internationale Pacifismes og Broderskabs Følelser. Og saa gaar det dem, som det saa jævnlige gaar berusede, at saa raaber de højt om, at de er ædru, ja, der er i Grunden ingen, der er saa ædru som de.

Nej, højtærede Hr. Udenrigsminister, Nøgternhed i den Forstand, den højtærede Udenrigsminister tager dette Ord, har sin Berettigelse som Ænefaktor i de smaa og dagligdags Forhold; men i de store afgørende Skæbnetimer er det andre Egenskaber end Snusfornuften, der er de afgørende, fordi en Nation, hvis den fortjener det Navn, i saadanne Øjeblikke ikke er Snusfornuft, men en Sjæl.

Korsgaard: Inden det foreliggende Lovforslag forlader Tinget, vil jeg gerne have Lov til at fremsætte nogle faa Bemærkninger. Jeg vil da først fremsætte den Antagelse, at naar Forslag af lignende Art atter forlader Folketinget, er Forliget fuldbyrdet.

Jeg har nemlig den Opfattelse, og jeg tror, at deri er jeg enig med bl. a. det ærede Medlem Hr. Pürschel, at Partiet Venstre er nødt til et Militærforlig af den simple Grund, at de har mishandlet deres eget Forslag. Man har jo sagt om det gamle Højre, at de gjorde Forsvarssagen den største Skade. Jeg gad vide, om Partiet Venstre ikke efterhaanden er kommet et godt Hestehoved foran derved, at de øde-

lagde den Lov, de selv gav; de ødelagde den paa den Maade, at de, der troede paa Ærligheden i Venstre, følte sig overbevist om, at det, at Venstre gennemførte Loven, var en Borgen for; at saa længe de sad ved Magten, kunde man være sikker paa, at den blev gennemført loyalt.

Den Antagelse er jo ganske blevet skuffet. Jeg ved vel, at man fra radikal og socialdemokratisk Side, især fra socialdemokratisk Side, vil hævde, at Konservativ og Venstre er lige gode om Ansvaret — jeg kan knapt tro, at den højtærede Forsvarsminister selv tror derpaa, jeg tror i hvert Fald ikke, han kan faa andre dertil, saa vist som dette at have Regeringen selvfølgelig altid giver et ganske overordentligt Ansvar fremfor det Parti, der i den almindelige Politik støtter det paagældende Parti.

Nu vil jeg gerne om hele det Forslag, som foreligger, sige, at saa vidt jeg forstaar, er der i hvert Fald to Hovedmomenter, som ligger bagved, og maaske et tredje, som jeg vil kalde et Bimoment, det blev nævnt af den højtærede Udenrigsminister i efter min Mening lyrisk betonedede Vendinger, idet han udtalte, at vi skulde foregaa de store Lande med et godt Eksempel.

Er det nu ikke Storhedsvanvid at tro, at de store Lande tager mindste Hensyn til, hvad vi paa disse Omraader gør? Det er jo det besynderlige ved det radikale Parti — og det samme gælder ikke mindst den højtærede Udenrigsminister —, at de selv tror, de er nøgterne, i Virkeligheden er den højtærede Udenrigsminister jo kun Lyriker, Lyriker i daarlig Forstand, han bygger aldeles ikke paa Livets Virkelighed, men paa, hvad han synes kunde være rart. Nej, jeg tror, man har Lov til at sige, at hvad det lille Land i dette som i andre Forhold gør, danner det ikke Skole for de store Lande. Det er en Taabelighed at tro sligt, og jeg afviser derfor en Begrundelse af den Art som fuldkommen latterlig.

Jeg vender mig dernæst til de to Hovedmomenter. Det økonomiske tager jeg først. Man har sagt, at dette spiller en overordentlig stor Rolle. Man har saa ofte truffet Udtalelsen om, at de store Militærbevillinger tvinger Landene økonomisk i Knæ. Jeg tillader mig at paastaa, at dette er en Floskel; det er noget, der heller ikke har det fjerneste med Livets Virkelighed at gøre; jeg gad vide, hvorledes det, at man paa en Tid, hvor man ikke kan finde Beskæftigelse til Folk, men hvor der netop er alt for mange Hænder og for lidt Arbejde, rykker Virksomheder, som i hvert Fald